











בשמו : ל שם בשם נה"ג  
 הלכה למעשה : לא שם בשם  
 הנש"ק בשם י"א ושוו הוא  
 דעת הרמב"ם כ"ס עשירי  
 מלכות אצל דעת הגאונים :  
 לב שם בשם הרמב"ן לדעת  
 הגאונים : לא כדעת הרא"ש  
 בפסקיו בשם הכתובים אחרים  
 וכן שראוי להקביר ומוקד  
 ולא תזון מינה : לד נחבאר  
 כ"מ"ש בסיון ש"ה סוף ב'  
 (בשם רמב"ן בשם נ"ה) :  
 א משה מ"ק דף י"ט ע"א :  
 ב כתיבא דשמואל שם דף  
 ל"ד ע"א : ג עור בשם א"י  
 הרא"ש שם בפסקיו כיון  
 הדאידנא אין רגליו לילך יתק  
 מדאמרינן לאו כ"ע עבדי  
 דסימני וכו' שם : ד שם  
 כתיבא דשמואל : ה עור  
 מדכתי א"י הרא"ש בפסקיו  
 וכו' הגה"מ"י כ"ד בשם

בית הילל

בטל ממנו רק ז' ע"ש והנה  
 כבר הרגישו בזה האחרונים  
 ופסקו לקולא כמו שכתב כ"ח  
 וכן נוהגים אצל בדרישה פסק  
 לחומרא כמו שכתב הם ע"ש  
 אצל גילות אסור עד אחר  
 שלשים קן משמע בתוספת  
 כ"מ"ק דף י"ט ע"ה וה"ה גבי  
 כיבוד ולחור ג"כ אסור עד  
 אחר שלשים אף נחמיה  
 ויביום המירו משום כבוד  
 יו"ט וק"ל :

בית לחם יהודה

(סימן ת' בש"ע סוף א')  
 אבל לחזור הפרשה וכו' .  
 כתב רש"ל נראה להכריע בחול  
 אסור ובשבת שרי שהוא זמנו  
 והוא מחמת היום וכתב בספר  
 ל"ס הפנים ו"ה אונן אנשים  
 שיש להם חיוב לגמור הפרשה  
 עם פירוש רש"י מדי שבת  
 בשבת הוי חובת היום כמו  
 פירוש או פרק א"ז ע"מ  
 ע"כ ולא כ"ל דל"כ אם הויה  
 אדם י"ט קניעות ללמוד

ברכי יוסף

(סימן ת' בש"ע סוף א')  
 ושל"א ללבוש בגד קרוע  
 וכו' . האכל צריך להחליף  
 נגדי חול ולבש בשבת נגדי  
 שבת דהויא פה"מ  
 בגילוינותו שאין שום עני  
 בישראל שאין לו בגד לשבת  
 טוב מהחול וכן ראיתי שכתב

שיורי ברכה

דברי הרב שיידי ומני עברי  
 ראיתי בהעברה שיעקר דבריו  
 יש להשיב עליהם כח"כ יראה  
 הויה מנ"ש במחוקק נכ"ה  
 ונעלם ממנו כמה אחרונים  
 שהולקין ומחייב ומ"ש שם  
 לאסור דשעת הוראת הכת"ג  
 ככל העולם אם על דין זה  
 קאמר שפסקה עמו הסליחה  
 וגם מ"ש ששעת דב"ה נהגו  
 ככה"ג מי יאמרו לשמועה זו  
 דהיון ב"ה מנהג כזה ומה גם  
 דמנהג שם לישאר חיוב זמן  
 אחר החודש על הרוב ואין  
 להצריך : עיר שנהגו שלא  
 יסתפר א"ס נשלמו ל' של אביו  
 כנגד כבודא כה"ל הנוכח

כתב החכם השלם כהנ"ר חנן  
 דוד בתשובה הנוכחת משם הרב  
 כהנ"ר אהר"ל ר"ל שאין  
 לשנות מנהגם וגם לפני הדין  
 מותר יש קצת זולת להכריע  
 הקודמת ע"ש : אבל על אביו  
 שאלו יום כ"ט משמועס רחוקה  
 ערב שמועס והכבוד שער  
 כו' נ"ד להקל צ"ע כ"ה  
 עממים : שו"ת בני אברהם  
 י"ד סימן י"ג :

(סימן ת' בש"ע סוף א')  
 ועוד למיני ז' וכו' . מי  
 ששעט שמועס קרובה בשבת יש  
 להחמיר שאינה עולה בתחלת  
 המנין . הרב כה"ג בתשובה  
 סימן ר"ט :

גליון מהרש"א

ש"ע שבעה ימים או ליום  
 א' ע' ש"ך סק"י : (ט"ז)  
 סק"י) והש"ע לא חוכירו .  
 הזכירו כאן סוף סוף ב' :  
 (ש"ע ס"א) נודהו בו אבילות .  
 ואין מברין . אותו ש"ך ס'י  
 ש"ע סק"י : (ש"ס) אבל אם  
 בת . ע' ש"ך סק"ה : (סימן  
 ת' ש"ך סוף א') דהיינו  
 דברים שבצנעא . אם רוצה  
 לנהוג דברים שבצנעא אחר  
 שבעה י"א דאחר יכול אבל  
 האבל לא דהוה כמסוף .  
 כנ"ה : (ש"ס) שוקם תשמיש

אלא מדבריהם : יח לענין שיושב בו' . כלעיל סימן ס"ג סוף  
 ב' ולאן לא נהגין הכי כמו שכתבאר שם : י"ח חלה עליו אבילות .  
 וכמו שכתבאר לעיל ר"ס ש"ס :

**א** אבל דברים שבפרהסיא . דהיינו להסיר עטיפתו אינו כוהג  
 וצריך ללבוש מנעליו ולחוקף  
 המטה . כו' כן ראוי להיות : ב ודוקא  
 כו' הואיל ויש לו מנעלים ברגליו .  
 לא ידעתי מה ענין מנעלים ברגליו  
 לכאן דמאן דמתיר משום מנעלים  
 ברגליו מתיר אפי' בעטיפת יתעמלא'  
 כדמשמע בש"ס ורמב"ן ובחמת  
 במהר"י כ' דהכא מותר מטעם כיון  
 שמוהגים בעטיפה זו גם אחר ז' ימי  
 אבילות דלא חסרינן דבר שצפרהסיא  
 אלא מה שאינו רק תוך ז' ואח"כ כתב  
 דמותר ג"כ מטעם דמנעלים ברגליו  
 עיין שם ובע"ז השמיט הא"י סיומא  
 דהואיל ויש לו מנעלים ברגליו : כתב  
 הב"ח בש"ס שפ"ו דמהר"י מייירי  
 בלוחה עטיפה שהוא לבוש שקורין  
 קאפ"א לפי מה ששמעתי שמוהגים  
 להחטק בה כל ל' אבל לשום הכובע  
 לפני העינים שמוהגים צמלכותיו כל  
 ז' בלמוד דהוה נקרא עטיפה לדין  
 הוי פרהסיא בשבת אם לא יגביה  
 הכובע כדרך כל אדם הילכך מיד  
 שמתחיל הש"ך צרכו חייב להגביה  
 הכובע ע"כ : ג מחזור קרעו לאחריו .  
 והאידנא לא נהגו לדקדק בזה ולאפשר  
 דמנעלים מוכיחים עליהן וכמ"ס  
 הגה"מ ומצינא בית יוסף דהיכא  
 דמנעלים ברגליו אין צריך לחזר  
 קרע עיין שם : ד אבל לחזור  
 הפרשה כו' . כתוב בדרישה בשם  
 מהרש"ל דה"ה לחזר שנים מקרא

**א** אחר הרגל יש לו דין שבוע שלישי יח לענין  
 שיושב במקומו ואינו מדבר :  
 י"ג [יג] : במקומות שעושין שני י"ט מי שמת לו מת  
 ביום טוב שני שהוא י"ט האחרון של פסח או של  
 חג או ביום טוב שני של עצרת (ז) וקברו בו ביום  
 נוהג בו אבילות הואיל ויום טוב שני מדבריהם  
 ואבילות יום ראשון שהוא יום מיתה וקבורה של  
 תורה ידחה עשה של דבריהם מפני עשה של  
 תורה [יד] : אבל אם מת ב"ט שני של ר"ה וקברו  
 בו ביום אינו נוהג בו אבילות שב' הימים ביום ארוך  
 הם [טז] : כ"ה במה דברים אמורים בשבעה מתים  
 המפורשים בתורה שבהן מטמא להם אבל אותם  
 שהוסיפו עליהם כדאיתא בסימן שע"ד אין אבילותם  
 אלא מדרבנן לפיכך אינו נוהג עליהם אבילות בשום  
 יום טוב [טז] ואפי' באותם שאמרנו שנוהג אבילות  
 ביום טוב שני אינו קורע י"ה והעולם נוהגין שלא  
 להתאבל ב"ט שני של גלויות על שום מת אפי'  
 הוא יום מיתה וקבורה :

הגה דכוכרין כדעת האומרים (י) שאין שום אבילות לאוריתא וכן  
 המנהג פשוט ואין לשנות (כ"ה וכו' ורא"ש) :  
**יד** י"י מת לו מת בערב יו"ט ונתירא שמא לא  
 יספיק לקברו מבעוד יום (י"א) ומסרו לעובדי  
 כוכבים שיוליכוהו לקברו כיון שהוציאוהו מהעיר  
 ונתבסמה מעיני הקרובים י"ח חלה עליו אבילות ואם  
 הוא שעה אחת קודם הרגל ונהג בה אבילות במלה  
 לה גזירת שבעה אע"פ שנקבר ביום טוב :

**ת** דיני אבילות בשבת . ובו ב' סעיפים :  
**א** שבת אינו מפסיק אבילות ועולה למנין שבעה [א] שהרי קצת דיני אבילות  
 נוהגים בו דהיינו דברים שבצינעא שהם תשמיש המטה ורחיצה א' אבל  
 (א) דברים שבפרהסיא (ב) דהיינו י' להסיר עטיפתו (ג) [ג] (דוקא כשהוא מטופף עטיפתו  
 ישמעאלים כמו שכתבאר לעיל סימן שפ"ו אצל קצת עטיפה שמוהגים בקצת מקומות כל ל' אין צריך להסיר בשבת הואיל  
 ויש לו (ה) מנעלים ברגליו (מהר"י סימן ה') [ד] י' ללבוש מנעליו (ב) דולוקוף המטה מכפייתה  
 ושלא ללבוש בגד קרוע אלא מחליפו ואם אין לו להחליף ג' מחזור קרעו לאחריו  
 י' ות"ת הוי דבר שבצינעא (א) ד' אבל לחזור (ג) הפרשה כיון שחייב אדם

והגאונים אין בזה עיבוד לומר דהא שייך ליום הראשון דזה ודאי דהא בכל דלריך מנין ודאי מנין ר"ה לשני ימים רק ביום הראשון  
 ביו"ט ראשון של ר"ה ואז לא מנינן אותו הראשון אז גריד אבהיה גם יום השני- מחמת דיומא אריכתא חשבינן ליה משא"כ בנקבר ביום  
 שני . כן נראה לי ברור : ראיתי להזכיר פה מה שראיתי במקצת מקומות כשקוברין מת ביום טוב ראשון ע"י עממים באין ישראלים ומחזירים  
 העפר לחוך הקבר על המת עד זיבולא בתייתא והוא אסור גמור בעיני דהרי מלאכה גמורה היא ויש בזה משום בונה ופשיטא דאסור  
 על ידי ישראל ע"כ יש ליזכר בזה לעשות ע"י עממים על כל צרה שלא תבוא :

**ת** (א) אבל לחזור הפרשה . ובחגודה כתב ונראה לחסור וכו' רש"ל להכריע דבחול אסור ובשבת שרי שהוא זמנו והוא מחמת  
 חידושי רע"ק

(סימן ת' ש"ך סוף א') לחזור שנים מקרא . באשל אברהם לא"ח (ס' רפ"ה סק"ד) כ'  
 דאפשר אם הל יום ז' בשבת צריך להמתין עד אחר יציאה מבתי"ל וישלם קודם אכילה :  
 כהרמב"ם שכתב דאשתו אינה אלא מ"ד"ה והא שמטמא לה דעשאוה כח מצוה דביבמת פ"ט ב' לא אמרו כן אלא באשתו קטנה . תה"א והתחלוקת של גאונים ותוס' ע"ש  
 באריכות שיישב כל הקושיות של תוס' ע"ש (ע"ב) : [פז] ואפילו כו' . וכנ"ל סימן ש"ס א"א וכמ"ש דלא אמרינן י"ט שני בחול אלא לענין צרכיו של סת דוקא :  
**ת** [א] שרי קצת כו' . מור ולבאורה תמה שאפילו ב"ט נמי תעלה אבל כבר תי' תוס' כ"ג ב' ד"ה מ"ר . ובתוס' הרב מקשה כו' ודברי המור הוא כפי' ה"ל ר' שמעון  
 שם בתוס' ע"ש : [ב] דהיינו כו' . היר"ף ו"ש דמסקו כשמואל משום דר"ס ס"ל כותיה שם וכן ר' יוחנן שם דאמר ל"ש כו' ולא כתוס' שם ד"ה שמואל כו' : [ג] ודוקא כו'  
 הואיל כו' . זה כתב מהר"י במש"ב א' אבל במש"ב הראשון כתב משום דכל שבתוך ל' מותר אף בשבת וכמ"ש ל' ס' שצ"מ ס"א (בס"ק ד') ובא"ח כיון שאינו כעטיפת הישמעאלים  
 מותר דשמואל ל"פ ארב אלא משום דשמואל למעשה כו' וכ"כ מהרדכי ו"ל עטיפת הראש דבר של צנעה הוא ולא כעטיפת הישמעאלים אלא כיסוי הראש לבד כדאביי דאשכח  
 לרב יוסף ולמעטא דמנעלים ברגליו אפילו כעטיפת הישמעאלים מותר כמ"ש ושמאל למעשה כו' אר"י ל"ש כו' וכן בפרקי ר"א והביאו הרא"ש ס' צ"ג הולכין בשבת כו' הגבט  
 לשער אבילים והיה שפמו כו' ובש"ע השמיט דין זה דמנעלים ברגליו והא דרב יוסף ועב"י בזה כמה שימות : [ד] ולבוש מנעליו . מדינא דגמרא רשות ותייב בראיית אלא מ"ש

**פתחי תשובה**  
 שבעה סימן י"ח : (י) שאין שום אבילות דאורייתא . [עיין בתשובת משכנות ועקב סימן  
 ע"ב מ"ש בזה] :

**א** דברים שבפרהסיא . ע"י כמ"ס גבעת שאול ס' ע"ב שכתב דמה שמוהגים העולם  
 בע"ש תוך ז' ימי אבילות לישב על כסא וספסל וללבוש מנעלים תיכף אחר חזות היום  
 מפני כבוד שבת טעות הוא וראוי לכל בעלי תורה למחות ולגמור בלוחם אכזבים המקילים דבר  
 זה ולנטל משגשג ע"ש וע"י בשו"ת שיבת ציון ס' סוף שכתב דאצל בע"ש משעה שהקבל קבלו  
 עליהם שבת דהיינו צלמיות צרכו פסק דין אבילות דלא הוא הכנסת שבת וכן מנהגין שהאכל  
 עומד בע"ש למנהג צלמיות מנעלים חוץ לכה"ג וקודם שמתחיל החון צרכו קוראים להאכל שוכנס  
 ונעל מנעליו וכל זה אם האכל דר במקום שמתחיל החון צרכו קוראים להאכל שוכנס  
 האכל דר יתקופ שאין שם מנין עשרה ודאי שאין האכל רשאי להקדים לקבל עליו שבת בעוד  
 היום גדול כדי לפטור עצמו מדיני אבילות ואף שהוא נוהג בכל שבתות השלה להסוף הרבה  
 מחול על הקודם אפ"ה בע"ש שבתוך האבילות אינו רשאי להסיר מנעליו חוץ דיני אבילות קודם  
 זמן מנחה קטנה שהוא ז' שעות ומנחה קודם הילכה אצל זמן מנחה קטנה רשאי להקדים  
 ע"ש : (ב) ולוקוף המטה . ע"י כמ"ס הרדב"ז ח"א ס' ס"ב : (ג) הפרשה . עשה"ט  
 וע"י בספר בית הלל כה"ג לכן המחבר שכתב לפ"ד ה"ה ב"ח ס' רפ"ה שעד רביעי בשבת  
 גם אחר ז' ימי אבילות דלא חסרינן דבר שצפרהסיא אלא מה שאינו רק תוך ז' ואח"כ כתב דמותר ג"כ מטעמא דמנעלים ברגליו ע"ש . ובלבוש השמיט הא"י סיומא  
 דהואיל ויש מנעלים ברגליו עכ"ל : (ב) מחזור . כתב הש"ך והאידנא לא נהגו לדקדק בזה . ואפשר דהמנעלים מוכיחים עליהם כמ"ס הב"י דהיכא דהמנעלים  
 ברגליו ח"ל לחזר קרע ע"ש עכ"ל : (ג) הפרשה . כתב בדרישה בשם מהרש"ל דה"ה לחזר שנים מקרא ואחד תרגום מותר ע"ש :

שינוי משאר שלשים בחול דהתם יש היכר בעיקר דין גיהוץ ותספורת  
 משא"כ כאן שאין היכר אלא בחוספת וזה אין הוכחה כל כך ודי בזה  
 שנאמר שהרגל עולה למנין השלשים אצל לא לענין דליהוי כהגה מקצת  
 שלשים ממש לענין שיצא שמיני ערלת ויבטל לגמרי שאר הל' . כ"ל :

(ז) וקברו בו ביום נוהג בו כו' .  
 ברמב"ם כאן לפני זה בזה אחרת  
 דהיינו הקובר את מתו ברגל כו'  
 המקומות שעושין ב' י"ט מונה  
 השבעה מיו"ט שני האחרון א"ג שאין  
 נוהג בו אבילות לפי שהוא מדבריהם  
 ע"כ עולה למנין ז' ומונה אחריו  
 ששה בלבד והשלוק ערוך לא הזכירו  
 כאן לפי שצאורח חיים סימן תקמ"ח  
 הזכירו : ובתבב במהר"ל ו"ל  
 יוס שני של ראש השנה אינו מורה  
 שיעלה למנין שבעה ואמר שכן הוא  
 צמיימוני אצל בשאר יו"ט מורה  
 שיעלה א"ע"פ שלא מלא כדאיתא ה"ה  
 שקברו תוך המועד דלא הוה יו"ט  
 האחרון יום הקבורה שיעלה למנין ז'  
 עכ"ל וב' רש"ל ע"ז ותימה לי הלא  
 בהג"ה מ"י חולק בזה החילוק ע"ש  
 עכ"ל דהיינו מנזרח שם בהג"ה  
 מנימוני בשם רב יהוד' הלכה למעשה  
 בלחמו שפטרס ביו"ט א' של סוכות  
 ונקברה ביו"ט שני ולאחר סוכות נהג  
 אבילות ז' ימים לבד ורא"ש פסק גם  
 הוא היכא שקברו ביו"ט אחרון אצל  
 קברו ברגל קודם לכן לא זה לשון  
 הקובר מתו ביו"ט אחרון או ביו"ט  
 שני דעצרת מונה ששה אחר הרגל  
 דיום מיתה עולה לו מן המנין א"ג  
 דלא נהיג ביה אבילות דדאורייתא  
 היא כו' עכ"ל ומ"מ אין לנו אלא כפסק  
 הש"ע בל"ח ד"ט ב' של גלויות עולה  
 אפילו מת ונקבר בראשון על ידי  
 עממים וטעם שהחמיר מהר"ל ב"ה

לפי שהוא כיומא אריכתא עם היום  
 הראשון וע"כ אין צפרהסיא מיום  
 שני כל שמת ונקבר ביום הראשון  
 דכ"ס שהראשון אינו עולה למנין ז'  
 כך השני כחוד יומא כס חבל חס  
 נקבר ביום שני של ר"ה נראה פשוט  
 דמונה ממנו דהא עכ"פ מדבריהם  
 הוא כמ"ס הטור לדעת הרמב"ן

לשני ימים רק ביום הראשון  
 דיומא אריכתא חשבינן ליה משא"כ בנקבר ביום  
 שני . כן נראה לי ברור : ראיתי להזכיר פה מה שראיתי במקצת מקומות כשקוברין מת ביום טוב ראשון ע"י עממים באין ישראלים ומחזירים  
 העפר לחוך הקבר על המת עד זיבולא בתייתא והוא אסור גמור בעיני דהרי מלאכה גמורה היא ויש בזה משום בונה ופשיטא דאסור  
 על ידי ישראל ע"כ יש ליזכר בזה לעשות ע"י עממים על כל צרה שלא תבוא :

**א** אבל לחזור הפרשה . ובחגודה כתב ונראה לחסור וכו' רש"ל להכריע דבחול אסור ובשבת שרי שהוא זמנו והוא מחמת  
 חידושי רע"ק

(סימן ת' ש"ך סוף א') לחזור שנים מקרא . באשל אברהם לא"ח (ס' רפ"ה סק"ד) כ'  
 דאפשר אם הל יום ז' בשבת צריך להמתין עד אחר יציאה מבתי"ל וישלם קודם אכילה :  
 כהרמב"ם שכתב דאשתו אינה אלא מ"ד"ה והא שמטמא לה דעשאוה כח מצוה דביבמת פ"ט ב' לא אמרו כן אלא באשתו קטנה . תה"א והתחלוקת של גאונים ותוס' ע"ש  
 באריכות שיישב כל הקושיות של תוס' ע"ש (ע"ב) : [פז] ואפילו כו' . וכנ"ל סימן ש"ס א"א וכמ"ש דלא אמרינן י"ט שני בחול אלא לענין צרכיו של סת דוקא :  
**ת** [א] שרי קצת כו' . מור ולבאורה תמה שאפילו ב"ט נמי תעלה אבל כבר תי' תוס' כ"ג ב' ד"ה מ"ר . ובתוס' הרב מקשה כו' ודברי המור הוא כפי' ה"ל ר' שמעון  
 שם בתוס' ע"ש : [ב] דהיינו כו' . היר"ף ו"ש דמסקו כשמואל משום דר"ס ס"ל כותיה שם וכן ר' יוחנן שם דאמר ל"ש כו' ולא כתוס' שם ד"ה שמואל כו' : [ג] ודוקא כו'  
 הואיל כו' . זה כתב מהר"י במש"ב א' אבל במש"ב הראשון כתב משום דכל שבתוך ל' מותר אף בשבת וכמ"ש ל' ס' שצ"מ ס"א (בס"ק ד') ובא"ח כיון שאינו כעטיפת הישמעאלים  
 מותר דשמואל ל"פ ארב אלא משום דשמואל למעשה כו' וכ"כ מהרדכי ו"ל עטיפת הראש דבר של צנעה הוא ולא כעטיפת הישמעאלים אלא כיסוי הראש לבד כדאביי דאשכח  
 לרב יוסף ולמעטא דמנעלים ברגליו אפילו כעטיפת הישמעאלים מותר כמ"ש ושמאל למעשה כו' אר"י ל"ש כו' וכן בפרקי ר"א והביאו הרא"ש ס' צ"ג הולכין בשבת כו' הגבט  
 לשער אבילים והיה שפמו כו' ובש"ע השמיט דין זה דמנעלים ברגליו והא דרב יוסף ועב"י בזה כמה שימות : [ד] ולבוש מנעליו . מדינא דגמרא רשות ותייב בראיית אלא מ"ש

**פתחי תשובה**  
 שבעה סימן י"ח : (י) שאין שום אבילות דאורייתא . [עיין בתשובת משכנות ועקב סימן  
 ע"ב מ"ש בזה] :

**א** דברים שבפרהסיא . ע"י כמ"ס גבעת שאול ס' ע"ב שכתב דמה שמוהגים העולם  
 בע"ש תוך ז' ימי אבילות לישב על כסא וספסל וללבוש מנעלים תיכף אחר חזות היום  
 מפני כבוד שבת טעות הוא וראוי לכל בעלי תורה למחות ולגמור בלוחם אכזבים המקילים דבר  
 זה ולנטל משגשג ע"ש וע"י בשו"ת שיבת ציון ס' סוף שכתב דאצל בע"ש משעה שהקבל קבלו  
 עליהם שבת דהיינו צלמיות צרכו פסק דין אבילות דלא הוא הכנסת שבת וכן מנהגין שהאכל  
 עומד בע"ש למנהג צלמיות מנעלים חוץ לכה"ג וקודם שמתחיל החון צרכו קוראים להאכל שוכנס  
 ונעל מנעליו וכל זה אם האכל דר במקום שמתחיל החון צרכו קוראים להאכל שוכנס  
 האכל דר יתקופ שאין שם מנין עשרה ודאי שאין האכל רשאי להקדים לקבל עליו שבת בעוד  
 היום גדול כדי לפטור עצמו מדיני אבילות ואף שהוא נוהג בכל שבתות השלה להסוף הרבה  
 מחול על הקודם אפ"ה בע"ש שבתוך האבילות אינו רשאי להסיר מנעליו חוץ דיני אבילות קודם  
 זמן מנחה קטנה שהוא ז' שעות ומנחה קודם הילכה אצל זמן מנחה קטנה רשאי להקדים  
 ע"ש : (ב) ולוקוף המטה . ע"י כמ"ס הרדב"ז ח"א ס' ס"ב : (ג) הפרשה . עשה"ט  
 וע"י בספר בית הלל כה"ג לכן המחבר שכתב לפ"ד ה"ה ב"ח ס' רפ"ה שעד רביעי בשבת

גם אחר ז' ימי אבילות דלא חסרינן דבר שצפרהסיא אלא מה שאינו רק תוך ז' ואח"כ כתב דמותר ג"כ מטעמא דמנעלים ברגליו ע"ש . ובלבוש השמיט הא"י סיומא  
 דהואיל ויש מנעלים ברגליו עכ"ל : (ב) מחזור . כתב הש"ך והאידנא לא נהגו לדקדק בזה . ואפשר דהמנעלים מוכיחים עליהם כמ"ס הב"י דהיכא דהמנעלים  
 ברגליו ח"ל לחזר קרע ע"ש עכ"ל : (ג) הפרשה . כתב בדרישה בשם מהרש"ל דה"ה לחזר שנים מקרא ואחד תרגום מותר ע"ש :

המטה . ואם יום ז' אירע בשבת אם מותר בתשמיש . מ"ו ס' ת"ב סק"ה : (ש) אבל דברים שבפרהסיא . ע' ס' ש"ש ס"ד ולבוש כהנת כמבוסת כ"ס בגליון לעיל ס' שפ"ס :

